У кожного колись близький хтось помирає,
який між бути чи не бути
змушений вибрати те друге.

Нам важко визнати, що це банальний факт,
включений в хід подій
і відповідний процедурі;

раніше чи пізніше він на порядку денному,
вечірньому, нічному чи досвітньому стоїть;

і очевидним є, як символ в індексі,
як параграф у кодексі,
як перша-ліпша
дата у календарі.

Але таким є право і ліво природи.
Такі, навмання, її знамення і амінь.
Такі її аннали і всевладність.

І тільки коли-не-коли
з її боку маленька люб'язність –
близьких наших померлих
вона до снів нам повертає.